

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky,

teré mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědoměli a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby

z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevřou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz s nami sledovať 2. časť 2-dielneho programu „Alexandrina Maria da Costa: třináct let bez jídla“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. Požehnaná Alexandrina Maria da Costa žila po mnoho let pouze ze své lásky k Ježíši. Její schopnost žít bez jídla nebylo nic, o co by Alexandrina usilovala, jen se to přirozeně vyskytlo v průběhu jejího života, jak se oddala celou svou bytostí službě Ježíši a lidstvu. První svaté přijímání v sedmi letech zanechalo hluboký dojem v její duši. Až v jejich pozdějších letech, až po čtyřicítce, se Eucharistie stala symbolem boží milosti, která jí umožnila žít 13 let bez fyzické potravy, Po 18 měsících školní docházky v pobřežním městě Póvoa de Varzim se Alexandrina a její sestra vrátily domů do Balasaru. Ve dvanácti letech

šla Alexandrina pracovat
na sousední farmu,
ale nezůstala na farmě
dlouho z důvodu
násilnických sklonů
jejího zaměstnavatele.
Než stačila najít jiné
zaměstnání,
Alexandrina vážně
onemocněla
v důsledku infekce.
Naštěstí se
po nějaké době zotavila,
ale její zdraví
nebylo plně
obnoveno.
Z tohoto důvodu
zůstala Alexandrina doma
a učila se od své sestry šít.
Jednoho dne 14-ti letá
Alexandrina,
její sestra Deolinda
a přítelkyně Rosalinda
doma šily a slyšely
hluk zespodu.
Alexandrina se podívala
z okna a viděla
bývalého zaměstnavatele
a dva muže, zřejmě
pod vlivem alkoholu,
jak se snaží
proniknout do domu.
Tři mladé ženy
se uzamkly uvnitř
a vyzvaly muže, aby odešli.
Muži jejich naléhání
ignorovali
a prorazili nahoře poklop
vedoucí do místnosti,
kde se mladé
ženy
skrývaly.
Alexandrina prchala před
pokusy o sblížení
od bývalého zaměstnavatele
a riskovala svůj život
skokem z okna
z výšky 12 stop.
Navzdory nesnesitelné
bolesti v zádech

popadla Alexandrina
kus dřeva,
spěchala zpět dovnitř
a bránila Deolindu
a Rosalindu.
Díky její divoké obraně
nakonec ti tři muži
ustoupili.
Bohužel incident
způsobil Alexandrině
nenapravitelné zranění:
Její páteř byla poškozena
z pádu, což následně
vedlo ke kompletnímu
ochrnutí.
Alexandrina byla
ve 20. letech
upoutaná na lůžko
po zbytek svého života.
Následkem této tragédie
se Alexandrina otočila
více dovnitř, soustavně se
modlíc k Ježíši Kristu
a naší Panence z Fatimy
o lék, aby ulehčila
břímě své rodiny,
které nesla péčí
o invalidu.
Nicméně,
Alexandrina po nějaké
době
začala věřit, že
musí být nějaký důvod
jejího stavu.
Místo, aby propadla
depresi a beznaději,
Alexandrina
žila odvážně
a nabízela se
k vykoupení lidstva.
„Nic se nestalo,
ale má touha být vyléčena,
zemřela.
Pokaždé cítím
vroucnější touhu
pro lásku k utrpení
a myslím jen na Ježíše.
Aniž bych věděla jak,
nabídla jsem se
našemu Pánu jako oběť

a pak jsem
požádala o lásku
k utrpení.
Náš Pán mi udělil
všechno,
všechny milosti,
takže dnes bych nevyměnila
svou nemoc
za celý svět.
Byla to útěcha
Ježíše a spasení duší,
které mě potřebovaly.“
Po sedmi letech
utrpení v tichosti a
odvážného modlení k Ježíši,
aby jí dovolil nést
více utrpení ostatních,
vstoupila Alexandrina
v roce 1931 do stavu extáze.
Byl to začátek
řady extází, které
pokračovaly
po zbytek jejího života.
O desetiletí později
obdržela Alexandrina
ve stavu extáze
zprávu od Ježíše:
„Už nebudeš znovu
přijímat potravu na zemi.“
Tvoje jídlo
bude mé Tělo,
tvoje krev bude
Božská krev,
tvůj život bude můj Život.
Obdržíš to ode mne,
když spojíme mé Srdce
s tvým srdcem.
Neboj se, moje dcero...
nakonec
tě vezmu do Nebe
a Matka Boží
tě bude doprovázet.“
Na Velký pátek 1942
přestala Alexandrina
jíst a pít, vše najednou,
s výjimkou
Svatého přijímání.
Předtím, než se stala
nezávislá na jídle, byla
už Alexandrina

známá pro utrpení jako „obětavá duše,“ nicméně, jakmile se zprávy a jejím stavu bez jídla dostaly na veřejnost, počet návštěvníků se dokonce zvýšil. Alexandrina také poutala pozornost lékařů, kteří chtěli ověřit její schopnost žít bez jídla. Během vyšetření se jeden z lékařů Alexandriny zeptal: „Proč nejíš?“ „Nejím, protože nemohu. Cítím se plná. Nepotřebuji to.“ Nespokojení s počátečním vyšetřením, lékaři požadovali, aby Alexandrina cestovala do nemocnice v Oportu na komplexnější testy. Alexandrina souhlasila se žádostí. Po jejím příjezdu do nemocnice Foce del Duro, byla Alexandrina izolována od své sestry a byla pod stálou kontrolou zdravotnického personálu. Ve svém životopisu, který diktovala své sestře, Alexandrina připomněla své zážitky z nemocnice: „Přísný dohled střídajících se doktorů a sester pokračoval. Nikdy jsem ani na chvíli nebyla zanechána o samotě. Dveře mého pokoje se otevřely jen ke vstupu doktorů a sester. Zlepšení mého stavu některé z nich nepřesvědčilo.

Řekli, že není možné žít bez výživy a snažili se mě zastrašit pomocí uklidňujících přesvědčivých tónů, aby mě přiměli si vzít jídlo. Ale všechny jejich snahy byly marné.“ Po čtyřiceti dnech byla Alexandrina propuštěna z nemocnice. V nemocniční zprávě vedoucí lékař uzavřel: „Je absolutně jisté, že během čtyřiceti dnů nemocná žena upoutaná na lůžko v nemocnici nejedla ani nepila... a věříme, že tento fenomén nastal během minulých měsíců, možná posledních 13 měsíců... nás ponechává zmatené. Tato zpráva je podepsána Dr. Gomez de Araujo z Královské lékařské akademie z Madridu, specialisty na nervové choroby a artritidu.“ Kromě zprávy Dr. Arauja byl vydán certifikát dvěma ošetřujícími lékaři: „My níže podepsaní Dr. C. A. di Lima, profesor Lékařské fakulty z Oporta a Dr. E.A.D. de Azevedo, lékař absolvent na téže fakultě, podáváme svědectví, že poté, co jsme zkoumali Alexandrinu Maria da Costa ve věku 39 let, narozenou

a žijící v Balasaru v okrese Povoia de Varzim... potvrzujeme její ochrnutí... Také dosvědčujeme, že na lůžko upoutaná žena od 10. června do 20. července 1943 pobývala v oddělení dětské mozkové obrny v nemocnici Foce del Duro, pod vedením Dr Araujo byla dnem i nocí pod dozorem nestranných osob, které toužily poznat pravdu o jejím půstu. Abstinence jídla a pití byla po celou dobu absolutní. Také jsme testovali, že držela svou váhu a svou teplotu, dýchání a krevní tlak, krevní puls byl normální, zatímco její duševní schopnosti byly konstantní a jasné a během těchto čtyřiceti dnů neměla jakékoli fyzické potřeby... Zákony fyziologie a biochemie nemohou vysvětlit přežití této nemocné ženy po dobu čtyřiceti dnů o absolutním půstu v nemocnici, navíc nám denně odpovídala v mnoha výsleších a vytrvávala v mnoha konverzacích, ukazovala vynikající smýšlení a dokonalou přehlednost ducha... V zájmu pravdy jsme připravili prohlášení,

které jsme podepsali.
Oporto 26. července 1943.“
Jakmile se vrátila domů,
pokračovala Alexandrina
životem bez jídla
až do své smrti
13. října 1955.
13 let žila
bez jídla a pití,
přežívala zcela jen z lásky
k Ježíši Kristu.
Ve svých spisech
odhalila Alexandrina
svou schopnost
žít bez jídla.
„Žiješ jenom
z eucharistie,
protože chci
světu dokázat
moc eucharistie
a sílu mého života
v duších.“
To byl vzkaz od Ježíše,
který dal Alexandrině
v prvních dnech
její inedie.
Dva roky po její
smrti,
když církevní úřady
exhumovaly její pozůstatky,
aby je přemístily
na významnější místo,
objevily pouze popel,
přesně jako předpověděla
roky předtím.
Navíc popel
nebyl běžný.
Opravdu,
při několika příležitostech,
když byla hrobka otevřena,
vyzařoval
nebeskou vůni.“
Pro její odvahu, že čelila
ohromnému utrpení,
pro naprostou víru v Ježíše,
pro její obětavost
a soucit
k utrpení jiných,
také za inspiraci
pro tisíce lidí,

kterí trpěli
fyzickými neduhy,
byla Alexandrina
25. dubna 2004 blahořečena
papežem Janem Pavlem II,
který rozhodl, že se bude
slavit její svátek
13. října.

Literatúra k
žitiu bez jedla:
Pranic Nourishment – Nutrition
for the New Millennium
www.lulu.com
www.amazon.com